א) [ע"ז נ.], ב) [לעיל כד.],

ג) ולעיל כ: כג:], ד) לקמן

לו:, ה) ולעיל כד.ן, ו) ועיי

מומ' ב"ב נד. ד"ה אדעמא], ז) [גיי רי"ף ורא"ש כגי' רש"י אפילו

ט) ולחמו כו.ז. י) ווע׳ מום׳

סנהדרין סד. ד"ה מרקולים וע"ז ג. ד"ה אבני], ל) לפי

דברי מהר"ם ד"ו עם ד"ה

ואם הד"א, ל) [לקמן ל:],

הגהות הב"ח

(מ) גם' הני איניש אלנעינהו הכא ואי:

(ב) שם במשנה אפילו

מצא כתוך הבית: (ג) תום' ד"ה ואם וכו' אם היה יודע של מי הוא

עתה:

מוסף רש"י

ליהוי קשר סימנא. שיש

של קנים: גדר. של אבנים: לא יגע

בהן. 'טעמל מפ' בגמרל: מכוסה

לא יגע בו. דאין זו אבידה שיהא

מוזהר עליה בלא תוכל להתעלם יי

דמשתמר הוא: גבו' נמדדין.

ממקום למקום: מעלמה המו. וחין

זה הינוח וכיון דאין בהן סימן נימא

הרי חלו שלו: וחיכה למימר חיניש

אלנעינהו. הואיל ומקושרין: ספק

הינות. בדבר שאין בו סימן וכ"ש

ודחי הינוח: לכתחילה לא יטול.

דאי שקלת לה ליכא למרייהו סימנין

למיתב בהו ויפסיד הלכך לא יטול

והבעלים יזכרו ויבאו ויטלום: ואם

נטל לא יחזיר. דהא ליכא דיהיב

סימנה: שכן דרך השפה ליפנות.

ואי לא שקיל ליה האי השתא לכשיפנה

יטלנה נכרי או ישראל חשוד הלכך

אבידה היא ומוזהר עליה: כובי

עין משפם נר מצוה

א ב מיי׳ פנו״ן מהל׳ עשין על טוש"ע ח"מ סי עסין עד טוט"ע ווימו טיי רסב סעיף יב: סב ג ד מיי' שם פי"ד הלכה י סמג שם

טוש"ע שם סעיף יג: סג ה מיי׳ שם פט"ו הל׳ ו ועיין בהשגות ובמ"ת סמג שם טוש"ע מ" מ" מ" רס סעיף י: סדר ו מיי שם הלכה ז טוש"ע שם סעי׳ יא: סה ז ח מיי׳ שם הל׳ ו יטוש"ע שם סעיף י: בו ט מיי׳ שם הל"א ועי׳

סעיף ט: סז י מיי שם הלכה ז :טוש"ע שם סעיף יא בח ב מיי שם פי״ה הלי יא סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסא סעיף ד: במ ל מיי שם פט"ו הוכה ז טוש"ע ק"מ מי רס סעיף יא:

ע מ ג מיי׳ שם פט״ז והל׳

והלכה ט ועיין ת ובמגיד משנה

בהשגות טוש"ע שם

סמג שם טוש"ע שם סעיף עא ם מיי שם הלי יא ועייו בהשנות ובמ"מ

רבינו חננאל כחצובה זה למעלה מזה במקום ל) מרודד. כסולם נתונים כסדר בארץ . והפרש ביניהן. היכי מכריז את היו טשויית רמודלית אמר רבינא טיבעא מכריז ויבא בעליהם ויתז סימנם י ויטלם. אבני בית קוליס בית ע"ז שמה מרקולים עבודתו גרימת אבנים ועיקרו ג' אבנים שתים זו כנגד זו ואחד על גביהם. ואם מצא מטבעות כי האי גוונא חייב להכריז: ת״ר המוצא סלע בשוק . ואמר לו חבירו שלי היא נירונית היא פי' כמטבע נירון קיסר היא כו' עד ולא עוד אפי׳ שמו כתוב עליה לא אמר כלום שאין סימן למטבע דאמרי' אפוקי אפקה ומאחרינא נפל: יגיפו הדלתות וכדתנז מן האגף ולפנים. גוזלות מקושרות או בשבילין שבשדות הרי זה לא יגע בהן ואוקימנא בדלית בהו סימן ובמדדין דאיכא למימר מעלמא אתו ואיכא למימר איניש אצנעינהו יב... הוי ליה ספק הינוח וכל ספק הינוח לכתחלה לא יטול ואם נטל לא יחזיר. תלמוד ארץ ישראל ר׳ אבא בר זבדא אשכח חמר לא עבדת יאות אמר ליה ו אמר ליה לא אתא מריה ולא אשכחיה ונתיאש מיניה. פי' מדדין מהלכין מעט מעט כדכתיב אדדם עד בית אלהים. ותנן נמי האשה מדדה את בנה.

א) עי' בערוך ערך חלב א' מ) עי בערון ערן מוכ ט שכחב זה למעלה מזה במקום מורד עכ"ל ונראה שכן צ"ל גם כאן בדברי רבינו וע״ש עוד פי׳ אחר.

מצא כלי טמון באשפה לא

יגע בו. איני והתניא נוטל

באבני בית קודים. מכאן אר״ת דאין שם ע"ז מרקולים אלא כאני נים קולים. מרקולים והיא שם ע"ז ולקמיה מפ' היכי עבדי: קולים כדאמרינן הכא והא דקרי ליה בעלמא מרקולים אחם מכאן ואחת מכאן. והשלישית חליה על זה וחליה על זה: היינו חילוף קילום דהם קורים קילום לשון שבח וחכמים החליפו **נירונים היא.** נירון קיסר כחוב עליה: בותבר' מצא אחר הגפה לגנאי לשון לעג וקלס (מהלים מד) ומר הוא חילוף כמו מר דשחוטה [או אחר הגדר] גוולות מקושרין. גפה סחימת כוחל של עץ או

לפרק גיד הנשה (חולין דף נד.) ומר דפרולה דהגחל בתרה (ב"ק קיג:)": אחר הגפה. מקום שמשתמרות קלת אבל מלא במקום שאין

משתמר כלל ודאי אבידה היא ונתייאשו הבעלים כיון שאין בה סימן ולא מיירי הכא במשתמר לגמרי מדפריך בגמרא ולהוי קשר סימן כלומר ויטול ויכריז ובמקום המשתמר אפי׳ יש בו סימן לא יגע בו דהא תכן מלא כלי טמון באשפה לא יגע בו וביש בו סימן מיירי מדקאמר ואם מגולה נוטל ומכריז וכן לעיל (דף כד.) אמר מנא אבידה אם רוב ישראל חייב להכריז א"כ ביש בה סימו מיירי ומוקי לה בטמון באשפה ונמלך עליה לפנותה אבל אם לא נמלך לא יגע בה ולרבא דאמר מקום הוי סימן נקט דוקא גוזלות דמדדין אבל דבר אחר לא דהוי מקום סימן ויטול ויכריז כיון דאינו משתמר לגמרי ולרבה דאמר מקום לא הוי סימן נהט גוולות לאשמועינן דאע"ג דהוי ספק הינוח דאיכא למימר דמעלמא אתו לא יגע בהן:

י ואמר ר' אנא בר זבדא אמר רב ספק הינוח לכתחילה לא ישול. כדמפרש לעיל דלמא איניש אלנעינהו: ראם נפל לא יחזיר. יש מפרש דהיינו דוקא כשנטלהו והוליכו לביתו דיש לחוש שמא באו הבעלים וכיון שאם היה יודע שהיא

אבידה היה מחויב בהשבתה בלא שום הגבהה אם הוא יודע של מי

בעלים בתוך כך ולא מלאו מה שהניחו שם ושוב לא יחזרו לבקשה לכך לא יחזיר למקום שנטל אבל אם נטלו ולא זו משם וראה שלא באו בעלים בתוך כך יחזיר וכן יש בירושלמי עובדה ברבי הבה בר זבדא גופיה דקאמר רבי אבא בר זבדה השכח חמרה מכוסה בחפיסה ונסביה אתא ושאיל בבי רב אמרו ליה לאו יאות עבדת אמר להו אהדריה א"ל לא דלמא אתא מריה ולא אשכחיה ומיאש מיניה ומיהו אם נטל לא יחזיר משמע רק שנטלה ואע"ג דלא הוליכה לשום מקום לא יחזיר ויש לפרש דמיירי הכא בספק אבידה דאפי׳ הניחה בעלים שם מדעת דומה ששכחוהו דבלא משתמר כ"א קלת מיירי דומיא דמתני׳ דעל מתני׳ קאי רבי אבא ולכך אם נטל לא יחזיר דהשתא אבידה היא ושכחוה

קולים אחת מכאן ואחת מכאן ואחת על גביהן תנו רבנן המוצא סלע בשוק ומצאו חבירו ואמר לו שלי היא חדשה היא נירונית היא של מלך פלוני היא ילא אמר כלום ולא עוד אלא יאפילו שמו כתוב עליה לא אמר כלום לפי שאין סימן למטבע דאמר דלמא אפוקי אפקה ומאיניש אחרינא נפל: מתני' מצא האחר הגפה או אחר הגדר גוזלות מקושרים או בשבילין שבשדות הרי זה לא יגע בהן יומצא כלי באשפה הרי זה לא יגע בהן אם מכוסה לא יגע' בו אם מגולה נומל ומכריז: גמ' מאי מעמא דאמרינן הני אינש אצנעינהו (6) ואי שקיל לית להו למרייהו סימנא בגווייהו הלכך לשבקינהו עד דאתי מרייהו ושקיל להו ואמאי ליהוי קשר סימנא אמר רבי אבא בר זבדא אמר רב במקושרין בכנפיהן דכולי עלמא הכי מקטרי להו ולהוי מקום סימן אמר רב עוקבא בר חמא הבמדדין אי במדדין מעלמא אתו ומותרין איכא למימר מעלמא אתו ואיכא למימר אינש אצנעינהו והוה ליה ספק הינוח סואמר רבי אבא בר זבדא אמר רב בל ספק הינוח לכתחילה לא יטול ואם נטל לא יחוֹיר: מצא כלי באשפה מכוסה לא יגע בו מגולה נומל ומכריז: ורמינהו מצא כלי ממון באשפה נומל ומכריז שכן דרך אשפה לפנות אמר רב זביד לא קשיא הא בכובי וכסי הא בסכיני והמניק בכובי וכסי לא יגע בסכיני והמניק נומל ומכריז רב פפא אמר הא והא בכובי וכסי ולא קשיא כאז באשפה העשויה לפנות כאז באשפה שאינה עשויה לפנות אשפה העשויה לפנות יאבידה מדעת היא יאלא סבאשפה שאינה מבידה עשויה לפנות ונמלך עליה לפנותה בשלמא לרב פפא היינו דקתני שכן דרך אשפה לפנות אלא לרב זביד מאי שכן דרך אשפה לפנות שכן דרך אשפה לפנות לה כלים קשנים: בותני מצא בגל ובכותל ישן

הוא דכיון שהוא משתמר קצת לא יתייאשו הבעלים היכא דהגביה הוי מחויב בשמירתה מספק לרבה הוי שומר חנם ולרב יוסף שומר שכר עד שתבא ליד הבעלים ולא דמי לוקן ואינה לפי כבודו דאמר רבה בפרקין א הכישה נתחייב בה ואמרינן בהמוכר את הספינה

(ב"ב דף פח.) אימור דאמר רבה בבעלי חיים דאנקטינהו נגרי ברייחא אבל בשאר דברים לא היינו משום דוקן לא מיחייב בהשבה

כלל ולכך כי יחזיר למקומה אינו חייב בשמירתה וכן ללוחית דפרק הספינה (שם דף פו:) לא מיחייב כלל בנטילה דאבידה מדעת היא ואינו חייב כלל בהשבתה אבל הכא אם היה יודע שהיא אבידה היה חייב ליקחנה ולהשיבה לבעלים אם היה יודע של מי 🌣 הם

עתה שהוא ספק אם הגביה חייב בשמירתה כדין אבידה ממש וכן משמע בפרק הספינה (שם) דקאמר ללוחית אבידה מדעת היא משמע

דאם לא היחה אבידה מדעת א"ש דמחייב בנטילתה ועובדא דירושלמי דקאמר דאימור אתא מריה ולא אשכחיה מיירי שמלאו במקום שמשחמר לגמרי שלא היחה אבידה ואינה בת השבה ולכך אי לא הוה לן למיחש לאחא מריה יחזיר שפיר וכן משמע דסתם חפיסה יש בו סימן ואי לא הוה משתמר לגמרי א"כ שפיר עשה שנטלה ואמאי אמר דלאו יאות עבד וכן הא דתניא לקמן

(דף לא.) מלא טלית או קורדום בלד גדר אין זו אבידה ולא יגע בו אפילו יש בו סימן מיירי במקום המשתמר אי נמי התם לדעת הונח שם ולא יגע בו אפילו יש בו סימן דדרך פועלים שמניחים טליתן או קורדומם בלד גדר של אותה שדה ולפירוש רש"י דפירש דלא יחזיר דליכא איניש דיהיב סימנא קשה דפשיטא דלא יחזירנו לשום אדם שאינו יודע מי הם הבעלים כיון שאין בו סימן:

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כאבני בית קולים מהו ת"ש דתניא מצא

מעות מפוזרות הרי אלו שלו כאבני בית

קולים אחייב להכריז בואלו הן שאבני בית

שיכול לומר לו. לבעל הגל או לבעל הכותל: של אמוריים. שהורישו אבותינו היו: ישראל לא מלנעי. ומחליו ולפנים אמאי שלו הרי בעל הבית זה משתמש בה זה כמה שנים: דשתיך יהרי אלו שלו ימצא בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית יאם היה משכירו לאחרים אפילו (© "בתוך הבית הרי אלו שלו: גמ" תנא מפני שיכול לומר לו

של אמוריים הן אמו אמורים מצנעי ישראל לא מצנעי לא צריכא

קשרים שאינן דומין זה לזה ויאמר כך וכך הוא עשוי וכסי. טמונים מדעת הואי ולא יגע (געיג ב:). כל ספק הינוח. מלא לכל שאין כו בהן: סכיני והמניק. שהן כלים סימן בלד מקום שמשתמר קלת, דלה שכיחי אינשי דאולי, ויש לספוקי שמה קטנים אבדה הן שהשליכם שם עם האשפה שהוליאם מן הבית. ולקמן לחופי, דים נספוקר שמח מדעת הונח שם לגניזה (לקמן לז:). לכתחילה לא פריך מאי שכן דרך אשפה לפנות: אבידה מדעת היא. דהוה ליה לאסוקי יטול. המולאו, שכשיבא בעליו לא ימלאנו וסימן אין בו שיכריז, לפיכך יניחנו זה אדעתיה שיפנוה: היינו דקתני שכן דרך חשפה לפנות. שהבעלים ובעליו יבוא ויטלנו וכל שכן לודאי הינוח כדתנן מלא כלי נמלכים לפנות: לפנות לה כלים קטנים. מן הבית שלא מדעת: בתבר' מאא בגל. גל אבנים באשפה מכוסה לא יגע בו (שם). ואם נטל יחזיר. אם כא אחר ואמר מחומה שנפלה: הרי אלו שלו. שלי הוא וסימן אינו נותן בו אל יחזירנו. שמא אינו שלו בגמרא מפרש: מחליו ולחוץ. באחד וסוף הבעלים לבוא ויביא עדים שהניחו שם, לפיכך מחורי כותל הסמוכים לרשות הרבים מלאה מחלי עוביו של כוחל ולחוץ יהא מונח ביד זה עד שיבא אליהו, דהאי לא יחזיר לא שיהא שלו קאמר, דהא שלו דאמרינן אחד מבני רשות הרבים נתנו שם ושכח. דאע"ג דאמרן לעיל מעיקרא באיסורא אתל לידיה אם הינוח הוא (שם) ספק הינוח לא יטול והאי ודאי הינוח באשפה שאינה עשויה הוא הא מוקמי׳ למתני׳ בגמראש לפנות. רגילים היו בעלים דשתיך טפי דאיכא יאוש בעלים: ואפילו מלא בחוך הביח כו'. דלא להניחה ימים רבים ולא לפנותה מיד, ונמלך עליה לפנותה, מיד ועל כרחו או ידוע דמאן נינהו ובעליו נואשו: יטלנו או יהא הפקר (לעיל גמ' סנא. גבי גל וכוחל ישן:

רבינו חננאל (המשך) קשיא מתני׳ בכובי וכסי דמצנעי להו אינשי. בהמנק וסכין דאיכא למימר בטאטא שקלינהו למימר בטאטא עפרא וזרקינהו לאשפה ולא ידע שכן דרך בני אדם לכבד הבית ולהשליך העפר לאשפה. פי׳ המנק כלי ודרך בני יון להחזיק חתיכת הבשר ולחתוך עם הסכין ולאכול ונוטל זה שחתך ונותנו לתוך פיו ואין ידיו נוגעות בכשר כלל מפני

דשתיך